

Отац Јустин: Учитељ учитеља

Овај учитељ постао је „отац“ који „рађа“ ученике у свим временима, он их рађа тако да и они постају учитељима и Оцима Цркве

Протопрезвитер–ставрофор
Слободан Бобан Јокић

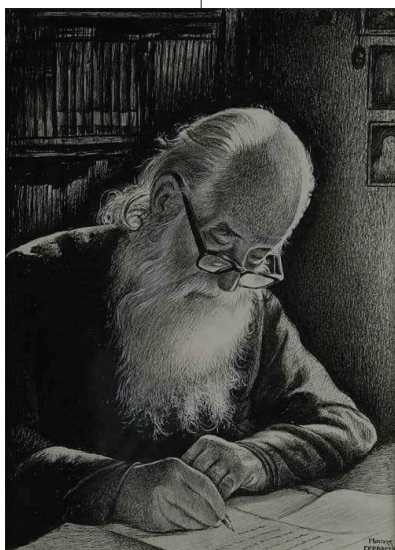
У једном свом промишљању о томе какви су нам свештенослужитељи потребни данас, о. Георгије Флоровски каже да нам нијесу довољни, а можемо рећи ни потребни, просто свештеници занатлије, већ су нам потребни мајстори. „Нијесу нам потребни они који су способни само за рутину – потребни су нам пророци. Ово није претенциозно.“ И Александар Шмеман у једном писму Флоровском износи сличну мисао: „Још једном сам са ужасом помислио – шта ће даље бити са Црквом, богословљем, нама? То је општа успаваност, злонамјерност и презир према свему што не потпада под рутину“. Флоровски ће се даље позвати на великог пророка нашег времена Теофана Затворника, кога нико не би могао да прекори за богословски снобизам. Тај неоспорни „учитељ и мајстор православне духовности и побожности“ једном је рекао: „Потребна нам је група људи која би ишла по свијету да распирује жар“. Да би били способни за то, они и сами морају у души да разгоре духовни огањ... Такви људи су пуни духовне и интелектуалне снаге који шире истинско знање и разумијевање хришћанске истине постојања и они имају „ватрено убјеђење и способност свједочења“.

Отац Јустин Ћелијски, новопројављено свјетило и светитељ наше Цркве је управо

„учитељ и мајстор“ духовности и побожности и човјек који је из запитаности и забринутости над Црквом изашао из рутине учмалости и успаваности свога времена. Он је у тешким и смутним временима распиривао жар, који је постајао огањ вјере и вјечности. Он је учитељ, мислилац и стваралац чија дјела и допринос

превазилазе границе његовог времена, задобијајући свевремени значај за будућа поколења и њихове егзистенцијалне проблеме. Овај учитељ постао је „отац“ који „рађа“ ученике у свим временима, он их рађа тако да и они постају учитељима и Оцима Цркве. Отац Јустин је међу највећим и најученијим људима свога доба, али и човјек који је знао да учење ништа не значи без духовног огања. Ава на православље увијек гледа у дијалогу са савременим свијетом, и томе је посветио добар

дио свог живота. Такав дијалог водио је и са историјом и културом, образовањем и васпитањем, стваралаштвом и науком и још многим. У том дијалогу, као у његовом цјелокупном животу и стваралаштву централна и полазна тачка је био Христов Лик – централна тачка за поимање не само савременог свијета и изазова у њему и његових крајњих достигнућа, већ и за поимање космоса и космичког збивања. Христос је за њега Алфа и Омега,

остварено јединство у љубави, јединство у слободи. Јустинов однос са другим људима је увијек личан, отворен, смио, недвосмислен, али јасан и одговоран и пун поштовања. Литургија, Свете тајне и литургијски циклус црквене године кроз његово разгоријевање поново постају оно што треба да буду, центар црквеног живота. Кроз његово учење о уцрковљењу и оцрковљењу, ухристовљењу и охристовљењу, убогочовечењу и обогочовечењу, отројичењу и одуховљењу поново схватамо и почињемо да живимо да се Црква доживљава као Тијело Христово, а што је још битније, и да она сама тако живи. „Сваки члан Цркве је богослика ћелија у Богочовечанском телу Цркве. Спасење је у ствари непрекидно преживљавање целокупног молитвеног живота Цркве.

ослободи. Нијесу су се у јарам ропства дали ухватити и везати.

Да завршимо ово „зујање“ изводом о љубави, радости и животу из литургијског есеја оца Јустина Срна у *изјубљеном рају*:

„Радост је силнија од овога живота. Радост бива чим човјек осјети другог човјека Христом. Јер га тако увијек осјећа као сабрата и то вјечног сабрата. Човјек је радост човјеку Богочовјеком.... Крај туге, неко је разлио у мени, и обесмртио, и овековечио нешто што је трајно као бесмртност и огромно као вечност. То је инстинкт љубави. У њему има нечег свемоћног и неодољивог. Он се разлива кроз сва моја осећања, кроз све моје мисли, и влада свец-

Он је учитељ, мислилац и стваралац чија дјела и допринос превазилазе границе његовог времена, задобијајући свевремени значај за будућа поколења и њихове егзистенцијалне проблеме

То је подвиг уцрковљења и оцрковљења. Сваки члан Цркве живи целокупним Богочовечанским животом Цркве, по мери своје вере и њених Светих тајни и светих врлина. Сваки је верник „Црква у маломе“, каже Отац Јустин. То осјећамо и живимо и сви ми сабрани у Цркви на Литургији. Тако се богослужење опет схвата као извор живота, откривење и смисаоно испуњење Цркве, средство раста и освећења, средиште и испуњење њеног свеукупног живота и мисије.

О другом светитељу и учитељу нашег доба, Владици Николају, само ћемо поновити ријечи оца Јустина: „Комарац би требало да говори о узлетима и полетима орла. Највећег српског орла у историји српског народа и овог светог краја. Шта комарац може да одзуји? Шта!? Шта свећица да каже о Сунцу? Како ће свећица да хвали Сунце“? Ова два свјетила Цркве су стојала јуначки у слободи којом их Господ Христос

лим мојим бићем. Као мало, мајушно острвце, тако је биће моје, а око њега се бескрајно претеже, разлива и прелива она – загонетка моје душе: љубав. Ма куда кренула по своје бићу, свуда наиђем на њу. То је нешто свуда присутно у мени, али и најприсније. У мени: ја јесам, равно је са: ја волим. Љубављу јесам оно што јесам. Бити, постојати за мене је исто што и волети, љубити. И зар може бити бића без љубави? Ја сам само љубављу бесмртна и вечна. То ми је све. Ја тиме и осећам, и мислим, и гледам, и чујем, и видим, и знам, и живим, и бесмртujem. Кад кажем: волим – ја тиме обухватам све своје бесмртне мисли, сва своја бесмртна осећања, све своје бесмртне чежње, све своје бесмртне животе. Са тим – ја сам изнад свих смрти и изнад свих небића.” ○

*Аутор је Архиепископски
намјесник никшићки*